

Jakob iz Seruga

O KRSTU NAŠEGA ODREŠENIKA V JORDANU¹

Kristus, Ženin, je pripravil poročno slavje² za Cerkev narodov
in svet se je zavedel svatbe, ki jo je pripravil zanjo.
Kraljevi Sin se je želel zaročiti z ranjeno
in poslal jo je k studencu, da bi spral njen prah.³
Videl je, da je preganjana, šibka, posušena in izmučena,
nakar je zmešal vode, in preden se je zaročil z njo, jo je poslal, da se umije.
Poskrbel je za njeno lepoto, ki jo je spremenilo malikom darovano kadilo,
na njen obraz je izlil deroče tokove reke, da bi postala svetla.
Ko se je zaročil z njo, jo je najprej poslal k vodam preizkušnje,⁴
da bi jo po posvečenju očistil vsega nečistovanja.
Smrad žgalnih daritev je bil na njej,
vendar je nanjo speljal širjavo voda, da bi njeno telo napravil dišeče.
Zaradi daritev se je pokvarila,
on pa jo je poškopil s svetostjo, da bi bila očiščena omadeževanosti.
V maternico krsta je postavil obleko slave
in nevesto poslal dol, da si jo nadene v vodi. (1-16)

Nevesta Luči je prišla naprej in stala Janezu ob strani,
da bi, ko ji bo pokazal Ženina, lahko padla predenj.
Nevestine oči so bile pozorne na vse, ki so prihajali,
da bi bili krščeni, dokler On ni prišel (iz vode).
Tisoči so bili krščeni, a Duh se ni spustil nanje.
Deset tisoči so bili okopani, a je reka ostala hladna, ni se spustila nanje.
Množice so se spustile, a vode so ostale mirne, kot so bile,
veliko jih je prišlo ven, a Očetov glas je bil zakrit kot On.
Ko pa se je nevesta ozaljšala z nakitom pokore
in je bila očiščena ter je prišla iz krstnih voda,
ko je bila svatba do potankosti pripravljena,
je manjkal le še Ženin, da bi jo obiskal.
Med očiščevanjem so svatje postali čisti,
a še niso bili oblečeni v obleko Duha iz vode.
Ko so vsa ljudstva stala slečena,
čakajoč na Ženina, da bi prišel in jih oblekel,
ko je bila nevestina nečistost umita v vodi in se je ona približala,
ko so vsi pričakovali bela oblačila, ki jih bo prinesel Ženin,
– ker je krstu manjkalo še odpuščanje

---

1 Sirski izvornik: Bedjan, P., ur. 1905. *Homiliae selectae Mar-Jacobi Sarugensis*. 1. zvezek (*Hom.*8, str. 167–193). Pariz; Leipzig: Harrassowitz. Prevod: Jan Dominik Bogataj OFM.

2 Mt 22,2-14; Lk 14,16-24.

3 Zah 13,1.

4 Sod 7,1-4.

in nihče še ni prejel Duha svetosti iz voda –,
ko je celotno poročno slavje iskalo Ženina, kje bi lahko bil,
je k vodi med množico prišel Kraljevi Sin. (...)
Ob njegovem prihodu se (voda) ni segrela,
kakor da bi On, ki je že svet, moral šele postati svet.
Sprejela ga je, da bi bila njena maternica po Njem posvečena.
(115-136; 145-146)

»Kaj je v krstu, kar ni tvojega?
In kaj ti manjka, da se moraš skloniti in iskati v vodi?
Če je pomilostitev, le-ta za vse človeštvo prihaja od tebe;
če je odpuščanje, je odpuščanje greha prav tako tvoje.
Če je duhovništvo, je njegova polnost v tebi, saj si veliki duhovnik;
če je kraljestvo, si ti edini, ki kraljem nadeva krone.
Svetost izhaja iz tebe za človeštvo:
če je duhovništvo, saj vendar svet obstaja po tvoji desnici.
Očitno je, da je polnost božanstva v tebi,
kaj ti lahko doda ta majhna reka?«
Naš Gospod pravi: »Nič mi ne manjka, razen enega:
povrnitev Adama, ki se je od mene izgubil in ga iščem.
Dovoli mi, da se spustim in poiščem Adama, pravo podobo,⁵
in ko ga najdem, bodo vse moje želje izpolnjene.
V tej obnovitvi bo moje hrepenenje dopolnjeno,
ker potrebujem Adama, da vstopi v svojo dediščino.
Dovoli mi torej, da se spustim in očistim zamegljeno podobo.
Po velikem usmiljenju sem se spustil in postal novorojenec,
po njem sem se spustil, da bi postal krščen.
Maternica krsta ni ožja od trebuha
in voda reke ni temnejša od maternice.«
(191-204; 209-211; 215-219)

»Čeprav sam ne potrebujem peči voda [*kūrā d-mayyā*], glej, vstopam,
da bi bil človek, ki je izrabljen, prenovljen z mojim pečatom.
Spodbujam jih, da bi prišli k studencu, kot sem jaz,
in bi bili z mojim kovancem duhovno vtisnjeni zaznamovani.
Človeštvo prinašam dol v grob vode [*qabrā d-mayyā*],
da bi jih v vstajenju napravil nesmrtni.
Pošiljam jih v mokro maternico [*karsā rgitā*], da bi jih spočela
in jih ponovno rodila brez porodnih bolečin.
Ponovno; spodobi se, da me krstiš, ne obotavljaj se,
pridi, odpri pot, ker svet čaka, da bo po meni prenovljen.« (281-290)

Prevedel br. Jan Dominik Bogataj OFM